

meget nøje må overveje, om ikke varevalget har været ret tilfældigt dengang, om ikke i det hele taget vor indirekte beskatning har udviklet sig ved, at der er lagt lap på lap, efterhånden som man kom fra krise til krise, og om ikke det ville være rigtigt, at man samtidig med skattereformen undersøgte problemet, om vore indirekte afgifter hviler rationelt, hviler på de rigtige varegrupper.“

Endvidere har finansminister Poul Møller i sin ministertid, nemlig den 17. januar 1969, i tv-udsendelsen „Før fyraften“ været interviewet angående radiobranchens særlige punktafgift, og fra denne lejlighed skal citeres:

Intervieweren: „Er der nogen rimelig begrundelse for afgiften på radio og fjernsyn, ud over at den giver penge i statskassen?“

Finansministeren: „Nej, men det er vel også en ganske rimelig begrundelse . . . .“

Senere hen i interviewet:

Finansministeren: „ . . . . jeg vil ikke på forhånd sige, at der er nogen, jeg ikke vil tale med, naturligvis ikke, men jeg vil da så finde ud af, hvordan jeg kan få dækning på anden måde, på andre afgifter. Det er jo ikke således, at indkomstskatten er lav i Danmark, den er man jo heller ikke ude efter at få forhøjet.“

Endelig fremførtes det, at det gang på gang i folketinget af repræsentanter for alle partier har været fremført, at radio og tv på ingen måde kan betragtes som luksus, men at man tværtimod fra statsmagtens side gang på gang simpelt hen har forudsat folks pligt til at lytte til radio og se på fjernsyn, når det drejer sig om myndighedernes bekendtgørelser og disses fortolkning.

Endvidere har der været gjort opmærksom på det selvmodsigende forhold, at det offentlige samtidig med at have formuleret Danmarks Radios kulturfremmende pligter beskatter de medier, der skal modtage de pågældende udsendelser.

Endelig har spørgsmålet om grænsehandelens urimeligheder, som er en følge af punktafgiften, også gentagne gange været

omtalt i folketinget med henvisning til, at radiobranchens varer var blevet gjort til „første klasses smuglervarer“.

Radiobranchens repræsentanter nævnte også de bemærkninger, som udvalget vedrørende Danmarks forhold til De europæiske Fællesskaber har fremsat om radiobranchens forhold i forbindelse med Danmarks tilslutning til fællesmarkedet, og vi citerer fra rapporten 1967, bind I, side 181:

„Det kan i denne forbindelse påpeges, at der blandt de industrigrene, som sandsynligvis stilles over for de betydeligste tilpasningsproblemer, er brancher, hvis produkter er belagt med høje indenlandske afgifter, nemlig radio- og fjernsynsindustrien samt tobaksindustrien.“

Og dette synspunkt blev på ny fremført i den supplerende rapport, der omhandler udviklingen i 1969.

Fra radiobranchens repræsentanters side blev der ikke lagt skjul på, at denne industri ifølge sagens natur med nye varekategorier som f. eks. farve-tv står foran en forøget aktivitet, men det bør understreges, at dette jo ikke hjælper industrien, idet det er den relative stilling i forhold til udenlandske virksomheder, der er de dominerende konkurrenter både på hjemmemarkedet og i eksporten, der er det afgørende. Og disse udenlandske virksomheder nyder i endnu højere grad fordel af den nævnte udvikling, dels i kraft af, at de fleste relevante lande er startet tidligere med farve-tv end Danmark, og dels i kraft af deres umådeligt meget større hjemmemarked.

Afsluttende tillader man sig fra radiobranchens side at bemærke, at man selvfølgelig er klar over, at der er umådelige fiskale problemer forbundet med visse punktafgiftsområder, f. eks. biler/benzin, henholdsvis vin/spirituosa/tobak, men at vi måtte fastholde, at det provenu af størrelsesordenen 50-60 mill. kr., der var tale om for vor branches afgifter, er så ringe, at det kun er en lille del af den marginal, der må regnes med, når man budgetterer momsindtægter, kasseoverskud etc.